

Zondag 31 augustus 2025

22^e zondag door het jaar

Evangelielezing: Lucas 14, 1.7-14

Overweging

Er zijn van die restaurants waar je door obers zo galant bediend wordt, zo gespeeld beleefd, dat je er een onaangenaam gevoel bij krijgt.

Het is een soort onderdanigheid die gewoon niet echt kan zijn.

We vinden het prettig als mensen bescheiden zijn, maar aan kruiperigheid hebben we een hekel.

Meegaandheid is prettig, maar onderdanigheid schept een onnatuurlijke afstand.

De rangen en standen van vroeger zijn voorbij.

De betaalde plaatsen en de armenbankjes in de kerk behoren gelukkig tot het verleden.

Bescheidenheid is een fraaie deugd en wordt door de Bijbel van harte aanbevolen (we hoorden het zojuist in beide lezingen).

Maar je loopt wel de kans het mooiste en het lekkerste in het leven te missen. Er lopen immers altijd figuren rond die geen last hebben van bescheidenheid en het lekkerste uit de schaal pakken, het voordeeltje voor je neus weghalen en ervoor zorgen dat ze zelf op de mooiste plaatsen zitten. Als je dat te vaak ziet gebeuren, ben je geneigd te denken dat bescheidenheid eerder dom dan slim is. En ook op je werk is bescheidenheid niet iets wat direct als deugd wordt gezien.

Waarom zet Jezus die bescheidenheid dan zo midden in de etalage?

Wat Jezus zegt, heeft niets te maken met onze opvattingen over beleefdheid.

Hij vraagt van ons geen nederigheid, en zeker geen onderdanigheid.

Het is Jezus te doen om plaats te maken voor mensen die nergens terecht kunnen.

Als je een kring van mensen vormt, zorg er dan voor dat die mensen die geen hand hebben om vast te houden, ook in de kring mogen staan.

Als je zingt en jubelt voor God en voor het leven dat je geschonken is, zing dan ook voor mensen die geen stem meer over hebben, moegeschreeuwd, uitgepraat.

Als je brood breekt voor elkaar, nodig dan ook mensen uit die geen brood meer op de plank hebben.

Als gezonde en geslaagde mensen voortdurend de mooiste plekken innemen, waar moeten die achterblijvers dan zitten?

Er staat zo mooi in het evangelie dat wij van onze plaats weggestuurd kunnen worden, omdat er iemand kan komen die belangrijker is dan wij.

En wij denken dan meteen aan een hooggeplaatste, een beroemdheid, een welgestelde, wie dan ook. Iemand tegen wie iedereen opziet.

Maar Jezus heeft het over heel andere mensen.

Een belangrijker iemand is in ZIJN ogen de mens die niet meer meetelt.

Het is ook lastig de pijn en het verdriet in de kring uit te nodigen, het een plaats te geven, serieus begaan te zijn met iemand van achter uit de rij, bijvoorbeeld de ouders die hun kind hebben verloren, de man die zijn baan kwijt is, twee mensen die in scheiding liggen, iemand die ziek is en geen hoop meer heeft.

Durven we deze mensen aan te kijken, een gesprek met hen te voeren, woorden te vinden die ergens op slaan of proberen we alles te omzeilen, omdat we het zo moeilijk vinden?

Geef niet aan mensen die u hetzelfde terug kunnen geven, zegt Jezus. Dat houdt oude verhoudingen in stand.

Jezus wil de starheid van de vaste kringetjes doorbreken en ruimte scheppen voor wat hij noemt: de kreupelen en gebrekkigen.

En waar moeten zij zitten?

“Wilt u even plaats maken”, zegt Jezus. “Hier moet iemand zitten die in mijn ogen belangrijker is”.

Bescheidenheid betekent dat wij ons niet hoger achter dan mensen die het niet zo goed getroffen hebben.

Geloven betekent niet “slaafse onderdanigheid” of “gespeelde vriendelijkheid en vrolijkheid”.

Nee, geloven is de zoekende blik en de uitgestoken hand naar de mens die Gods grootheid aan het licht brengt.

En die mens is rakelings nabij.

Amen

Frans-Willem van de Sande

naar Jos Zwetsloot, Zout en Licht